

Hjærte blev tungt af Sorg. Navnlig gjorde Hentydningen til Faderens snarlige Endeligt ham dybt bevæget. Hans Sjæl vaandede sig ved den Tanke, at han med sit Afslag maaske vilde lægge sin gamle Fader i Graven.

Opildnet af hans Tavshed fortsatte Pateren ivrig sin Overtalelse. Med en bred Haandbevægelse pegede han ud over det sommerfrodige Eng-Landskab, som de fra deres høje Stade kunde overskue helt ind til den anden Side af Sandinge By, og sagde:

„Se Dem dog om, bedste Hr. Hansted! Lad Dem ikke længer forblinde af Jordelivets mange Bagtalere! Se paa Køerne dernede, hvor velbehageligt de staar og dasker sig med Halen! Hør Fuglene dernede i Buskadserne, hvor de er glade for deres Æg og Unger! Eller se den tykke, fortumlede Bi dèr, som putter hele sit lodne Hoved ned i Blaaklokken ligesom en tørstig Tysker i et Ølkrus. Og saa skulde vi Mennesker mangle Evne til at indrette os det hyggeligt her i Verden! . . . Slaa dog alle Griller af Hovedet, kære Ven! De vil en Gang komme til at fortryde det, hvis De ikke nu tager imod Livets elskværdige Indbydelse! Jeg vil fortælle Dem, at min Fætter, Stiftsprovsten, udtrykkelig talte til mig om et ledigt Embede, som